

HARLEQUIN®

King

Maureen Child

Miljonitehing

Originaali tiitel:
Maureen Child
Billionaire's Bargain
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Maureen Child
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02356619
ISBN 978-9949-82-367-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallid lugejad!

Selles raamatus kohtute Adam Quinni ja Sienna Westiga. Sienna abielu Adami venna Devoniga lõppes paari aasta eest ning nüüd vajab Adam ta abi. Adam saab pärast Devoni surma teada, et tal on kuuekuune venna-poeg, kelle olemasolust tal aimugi polnud. Ainus, keda ta olukorra lahendamisel usaldab, on Sienna.

Siennal on põhjust Quinnide perekonda kahtlevalt suhtuda, aga kuna tal on hea süda, on ta valmis Adamit ja beebit aitama – vähemalt seni, kuni mees on leidnud korraliku lapsehoidja.

Aga varsti avastavad nad, et nende vahel on palju rohkem kui vaid vanad mälestused ja laps, kes mõlemaid vajab.

Ma loodan väga, et naudite raamatut, mida käes hoiate, sest Adam ja Sienna on mu kõigi aegade lemmikud. Palun külastage minu Facebooki lehekülge ja jagage oma muljeid. Lugejatega kohtumine on alati suur rõõm.

Aga seni ilusat lugemiselamust!

Maureen Child

*Canterbury tüdrukutele – Teresale, Pattile, Maryle,
Colleenile ja Peggyle. Mälestuste ja naeru eest.
Sõbrad, ma armastan teid.*

Üks

„Viiskümmend tuhat dollarit ja titt on teie.“

Adam Quinn surus maha hinge vallanud vihasööstu ja uuris oma vastast. Kim Tressler oli umbes kolmekümneaastane naine, kelle eest pikemaks jäetud plaatinablondid juuksed järsult põskedele langesid. Seljas kandis ta musta liibuvat kleiti, mis kujutlusvõimele eriti ruumi ei jätnud. Tema kisis, jämeda lainerijoonega sinised silmad vaatasid Adamile otsa ning suu oli kui sünge punane lõikehaav. Üks puusanukk ettepoole surutud, hoidis ta teisel, vasakul puusal, oma väikest poega.

Adam vältis meelega otse lapse poole vaatamist. Tema surnud venna poeg. Ta pidi selle naisterahvaga hakkama saamiseks pea selge hoidma ning Devoni lapse vaatamine poleks sellele kaasa aidanud.

Adam oli harjunud igasuguste inimestega vastakuti seisma. Ühe maailma suurima ehitus- ja kinnisvaraarendusfirma omanikuks olemine tähendas, et kohtuda tuli kõiksugust tüüpi isiksustega. Alati leidis ta võimaluse, kuidas võitjana välja tulla. Kuid seekord polnud tegu äriga. Asi oli isiklik. Ja tegi neetult haiget.

Adam silmitses laual avatuna lebavat DNA-testi ja nägi tõestust, et beebi isa oli Devon Quinn, tema noorem vend. Ta hoidis pilgu dokumentidel, kuigi pidi vaikselt tunnistama, et testi poleks pruukinud teha. Väike poiss nägi välja täpselt nagu Devon. Mis tähendas, et Adam ei tohtinud last mitte mingil juhul tema ema juurde jätta.

Kurat küll, ta poleks tahtnud isegi koera selle naise juurde jätta. Täpselt selline naine, kelle järele Devon jooksis. Naiste osas oli Adami vennal kohutav maitse.

Ühe suure erandiga. Devoni eksnaine, Sienna West.

Adam tundis korraks sähvatust millestki, mida ta ei tahtnud tunnistada, ja lükkas siis kõik mõtted Siennast peast eemale. Praegu oli tal tegu täiesti teistsuguse naisega ja tal oli vaja keskenduda.

„Viiskümmend tuhat,“ kordas Adam ja tõstis aeglaselt pilgu, et naisele otsa vaadata.

„Õiglane hind.“ Too kehtas hooletu liigutusega õlga ja kui laps hakkas kisa tõstma, püüdis ta poissi vihaselt raputades vaigistada. Selle asemel et last vaadata, mõõttis ta hoolika pilguga Adami kontorit ja mees teadis, mida naine nägi.

Tema kabinet oli tohutult suur, massiivse mahagonist lauaga, mis tema ja naise vahele jäi. Suurtest akendest avanes võrratu vaade Vaiksele ookeanile, kus surfarid ja purjetajad veepinda mõõtsid. Tinahallidel seintel rippusid raamitud fotod mõnest tema firma kuulsamast projektist ja põrandaid mahendasid paksud rubiinpunased vaibad. Ta oli teinud kõva tööd, et firmat sellisesse seisusse saada, nagu see praegu oli, ja ta ei hoolinud keda kuraditki, et too naisterahvas nägi kõikidel asjadel siin ruumis vaid hinnasilte.

Kui beebi vaikselt nutta tihkuma hakkas, pööras naine tähelepanu uuesti Adamile ja ütles: „See on Devoni laps. Ta lubas minu ja tita eest hoolt kanda. Tema oli see, kes last tahtis. Nüüd on ta surnud ja sellega on lõpp. Minu karjäär läheb ülesmäge ja mul ei ole

aega tite järele vaadata. Ma ei taha seda last. Aga kuna ta on Devoni oma, siis ma pakun, et teie tahate.“

Sama palju emainstinkti kui metskassil. Tegelikult isegi vähem, mõtles Adam endamisi ja tal hakkas lapsest kohe hale. Polnud midagi parata, et samal ajal mõtles ta ka, mida kuradit tema vend selles naises näinud oli. Isegi kui arvestada, et Devonil oli sama palju iseloomu kui porilombil, miks pidi ta lapse tegema naisega, kes oli nii ilmselgelt ainult raha peale väljas? Ta ei hoolinud karva-võrdki oma lihasest lapsest – ega Adami vennast.

Adamil oli raske mõista, kui kergelt jättis naine kõrvale Devoni ja tema mälestuse. Adami nooremal vennal olid oma vead, aga, põrgu päralt, ta oli väärt rohkem, kui oma endiselt armukeselt praegu sai. Aga see oli Devon. Ta ei mõelnud kunagi kaugemale, kui järgmise seikluseni. Või järgmise naiseni. Kahjuks polnud talle ette nähtud selle juurest siin edasi liikuda. Ja kuigi ta oli lapsest teadnud, polnud ta testamenti teinud, sest eeldas, et elab igavesti.

Kuid selle asemel oli ta kõigest kuus kuud tagasi Lõuna-Prantsusmaal kohutavas laevaõnnetuses surma saanud. Haav oli veel piisavalt värske ja Adami südant täitis raske valu. Kui Devon suri, polnud Adam temaga aasta otsa rääkinud. Nüüd ei tee ta seda enam kunagi.

„Kas tal *nimi* on?“ Kuna naine viitas lapsele ainult kui „titele,“ poleks Adamit üllatanud, kui too poleks vaevunud poisile isegi nime andma.

„Loomulikult on tal nimi. Jack.“

Nende isa järgi. Adam ei teadnud, kas olla liigutatud või vihane. Devon oli end perekonnast ära lõiganud

ning nimetanud siis lapse, keda ta ei tundnud, vanaisa järgi, kes oli surnud ammu enne lapse sündi.

Analüüsima võid hiljem hakata, hoiatas ta end.

„Kuidas teil nii palju aega läks, et laps mulle tuua?“

Adam nõjatus tooliseljale, uuris naist ning endiselt ei lasknud ta pilgul lapsele rännata.

„Mul on kiired ajad olnud.“ Naine viskas juuksed näolt ära ja võpatas, kui laps teda ühe käega vastu põske löi. „Pärast kogu seda kära, mis Devoni surmale järgnes, sain Prantsusmaal mitu tööotsa modellina.“

Tema surnud venna murtud luude arvel teenitud raha. Kim kasutas ära, et oli olnud Devoni viimane armuke, ja selge, et laps löi tempo alla. Adamis kees ja mullitas viha, küps ja ohter ning ta teadis, et ei saa selle väljanäitamist lubada. Olgu ta neetud kui sellele litale sentigi annab; aga ta ei suutnud ka ette kujutada, et jätab kaitsetu lapse nii tundetu naise kätte.

Kim ohkas ja löi kõrge kontsaga vastu tamme-
puidust põrandat. „Kas te annate mulle raha või ma...“

„Mida?“ Adam tõusis järsult, asetaski mõlemad käed lauale ja vaatas talle otsa. Ta oli valmis naise blufle vastu astuma. Tuletama meelde, et *tema* oli siin boss. Naine oli tulnud tema juurde, mitte vastupidi. Temal oli praeguses väikeses lahingus juhtpositsioon ja naine teadis seda. „Mida täpselt te ette võtate, preili Tressler? Viite poisid varjupaika? Proovite kellelegi teisele maha müüa?“

Naise silmad sülitasid sädemeid, kuid targalt hoidis ta end vaos.

„Me mõlemad teame, et tee ei tee kumbagi. Peamiselt seetõttu, et ma lasen teile kallale oma advokaadid ja nemad ajavad teie karjääri sellisesse puntrasse, et teil veab, kui saate pärast seda tööd koeratoidu reklaamis.“

Adam silmad olid vidukil ning Kimi hingetõmbed kiired ja rasked.

„Kui te tahate raha, siis seda te saate.“ Adam vältis lapse poole vaatamist, aga ta ei suutnud enam minutitki välja kannatada mõtet, kuidas too naine Devoni last kas või ainult puudutas. Ta kõndis ümber lauanurga, koukis beebi Kimi haardest ja võttis ta rabadalt sülle. Laps vaatas teda suurte ainitiste silmadega, otsekui tahtes jõuda otsusele, mida kogu loost arvata.

Adam ei saanud seda talle pahaks panna. Poiss oli veetud siia peaaegu teisest maailma otsast ning siis võõra kätte antud. Ime, et ta nutta ei ulgunud. Põrgut, ime, et *Adam* nutta ei ulgunud. Ta polnud lastega eriti kokku puutunud ja beebidega peaaegu mitte kunagi. Teadlikult.

See pidi ilmselt muutuma. Kohe varsti.

„Hästi. Teeme siis kaubad ära ja ma lähen oma teed.“

Adam mõõtis teda külma pilguga ning vajutas laual oleva sisetelefoni nupule. Tema assistendil läks vastamiseks paar sekundit ja ta sai aru, et Kevin oli ilmselt ukse taga kuulanud. Polnud kahtlustki, et ta oli valmis Kim Tressleri koos tema trimmis tagumikuga majast välja viskama.

„Kevin,“ ütles Adam lühidalt. „Saada juristid siia. Mul on vaja, et nad ühe lepingu koostaksid. Kohe.“

„Juba tegutsen.“